

MOSOLYGÓK LAPJA

2020. július

A Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület közéleti, kulturális lapja

Palackposta

Kedves barátom kérdezte, ha ne adj' Isten a polgármester leülne velem beszélgetni, mit mondanék neki. Kevés. Csak annyit, próbálja meg szeretni az embereket. Azokat is, akik megválasztották, azokat is, akik nem. Ne közpénzből finanszírozott adományokkal, utalványokkal, krumplival fejezze ki szeretetét, hanem azzal, hogy kíváncsi rájuk. Az életükre, a gondjaikra, az örömeikre, és legfőképp a véleményükre. Megkérdezhetné őket mit gondolnak Földvár jövőjéről, mit gondolnak arról a városról, ahol hazaszeretjük valójában megtettesül? Egyetértenek-e a fizetős strandokkal, a fizetős parkolással, a fürmedvény épülettel a mozi helyén? Változott-e a véleményük a Nyugati strandra építendő vitorlázókötő ügyében, aminek megépítése alig tíz éve az ő ellenállásuk miatt dőlt dugába? Akkor megkérdezték őket, hallgattak a véleményükre, most nem. Vajon miért? A kivágott fenyőkről is lehetett volna beszélgetni, akarnak-e szökőkutat helyükre a Földváriak?

Úgy látszik a polgármestert nem érdekli a földvári polgárok véleménye, csak a sajátja. Nem kérdez meg senkit, pedig ez lenne a dolga. Az, hogy kérdezze, tudakolja meg, majd képviselje a Földváriak érdekeit. Az nem baj, sőt természetes ha egy vállalkozó kikötőt akar építeni. Pénzt akar keresni, egy vállalkozónak ez a dolga. A polgármesteré pedig az, hogy megkérdezze az ő választóit, egyetértenek-e a vállalkozó törekvéseivel? Neki pedig a polgárok akarata szerint kell az engedélyek megadásában intézkednie. Ha a kérdések elmaradnak, azokat megelőzi az építéshez való hozzájárulás, az azt jelenti, hogy a polgármester nem a választói, hanem a vállalkozó pártján áll, amivel megszegi esküjét. Tehát

senki ne a vállalkozón akarja ^{elvévni} a port, a kikötő-építés egyetlen felelőse a polgármester, aki a polgárok megkérdezése nélkül, önhatalmúlag döntött.

Más. A járványhelyzet miatt a kormány javasolta, idén nyáron a vendéglátósoknak ne kelljen területfoglalási díjat fizetniük a teraszok estében. A kikötő területén a vendéglátósoknak nem is kell fizetniük, igaz a teraszokat se használhatják, mert a polgármester a járványhelyzet miatt különleges felhatalmazására hivatkozva lebontatta őket. No nem mindegyiket, például a kikötő épületében működő vendéglátó a hatósági tiltás ellenére illegális pavilon sátrat illeszthet a Csigaház műemlék jellegű épületéhez hallgatólagos polgármesteri hozzájárulással. A Jubileumi téren is újabb terasz létesülhetett, ami nem baj. A baj a polgármester döntéseinek önkényessége. Aki a barátja, annak mindent lehet, aki nem az, annak semmit se szabad. De az élet nagy úr. A kikötőbéli vendéglátóhelyek korlátozása azt eredményezte, hogy a Vízirendészeti Őrs épülete mellett újabb parti büfé nyílt, Isten éltesse az új vállalkozást. Azt beszélük, hogy az egykor jó hírű Marika büfé szolgáltatási színvonal a tulajdonosváltás után erősen visszaesett. Ezt elégték meg a vitorlázók, ezért támogatták egy új büfé megnyitását.

A Klub Balaton - mint a Luca széke - csak nem akar elkészülni. Pedig nagy ígéretek voltak annak idején. Nem kizárt, hogy a Nyugati strandon épülő kikötő is hasonló sorsra fog jutni. Unokáink sem fogják látni. Pedig a ma generációja mellett, a jövő generációjára is gondolni kéne. De hát az emberek szeretete nélkül, ez se megy...

Herényi Károly

Ha hagyod hogy számárnak nézzenek, ne csodálkozz ha majd a hátadra is ülnek!

Képzelt interjú

Az Önkormányzati Hírlevél júniusi számának 2. oldalán olvasható egy interjú városunk polgármesterével.

A kérdéseket feltehetően az álláshalmozó sajtós tette fel, és nincs kizárva, hogy a válaszok a polgármestertől származnak.

Akár így, akár másként áll a dolog, nekünk olyan benyomásunk támadt, hogy a beosztott nem igazán szimpatizál kenyéradó gazdájával. Ha nem így lenne, nem engedte volna megjelenni, ha fontos lenne számára, hogy az olvasókban kedvező kép alakuljon ki a város első polgáráról.

Azt is el tudjuk képzelni, hogy egy gyorsan összedobott sajtóterméket láttunk. A Mosolygók Lapja is szeretett volna válaszokat kérni sok-sok kérdésre az újságunk számára, a lakosság tájékoztatása érdekében, ami nem sikerült. Nyilván úgy gondolkodtak, hogy nehogy már felhelyezzük a térképre ezt a csak „rinyálni” (idézet az Önkormányzati Hírlevélből) tudó társaságot, van nekünk (majdnem) elfogadható kivitelű színes (a fekete, és a fehér is szín) kiadványunk, ott majd szólunk az emberekhez. A valószínű sietséggel magyarázható az is, hogy a tengernyi fontos, az állandó lakosokat, és üdülő tulajdonosokat érdeklő témák közül nem sikerült a legfontosabbakat megtalálni.

A célt elérték, a hatást nem biztos, hogy így kalkulálták. Az utca emberét hallgatva a polgármester népszerűségi indexe finoman szólva nem emelkedett.

Mi magunk ezt vegyes érzelmekkel éltük meg, és szerény képességünkkel alábbiakban felvázoljuk, hogy mi, mint az Önkormányzat kommunikációs vezetője milyen interjúra adtuk volna áldásunkat, ha azt akartuk volna, hogy a polgármesterről egy nagy formátumú, bölcs, a város lakóit tisztelő, városvezető képe alakuljon ki az emberekben.

Hogy a „kákán is csomót keresők” is csak elismerő biccentéssel reagáljanak:

Polgármester Úr lassan minden héten nyílt levél, vagy havi lap szól Önnek, Önről különböző témákban. Ekkikítő, fenyőfák, stb. Mi a véleménye a jelenségről?

Ez a demokrácia. Egy választáson vannak győztesek, és vannak vesztesek. Az utóbbiak dolga, hogy ellenzékbeli kritikát fogalmazzanak meg, tegyenek szóra szerintük nem kívánatos dolgokat. Ez az én munkámat is segíti, és arra ösztönöz, hogy még többet dolgozzam azért a városért, amely a szülőhelyem, és már csak ezért is fontos számomra, hogy fejlődjön, és minden ember velem együtt érezze azt, hogy jó balatonföldváriak lenni.

Sokszor felmerül kérdésként mostanában, hogy miért kell Szántódra menni egy „nagybevásárlásért”?

Megértem az elégedetlenkedőket, engem se hagy nyugodni a kérdés. Sajnos nem vagyunk olyan helyzetben, mint Szántód, nem rendelkezünk olyan területtel, melyet fel tudnánk ajánlani egy nagyobb áruház, vagy bevásárló központ építéséhez. Látni kell, hogy a Balatonföldvár-Szántód 3 km-es távolság budapesti viszonylatban nem jelenthet problémát, az is igaz vi-

szont, hogy itt nincs olyan sűrű tömegközlekedés, mint a fővárosban. Ennek megoldásán gondolkodunk, hogy az egyik civil szervezethez hasonlóan az önkormányzat is segítse rendszeresített járással azokat a bevásárlásban, akik segítségre szorulnak.

Az előbbiekhöz kapcsolódóan Ön szerint megfelelő a helyi kiskereskedelmi szolgáltatások színvonala?

Való igaz, hogy valamikor 7-8 élelmiszer bolt is működött (köztük egy nyugdíjas bolt) városunkban. A helyzet azóta megváltozott, főleg a multinacionális cégek megjelenésével, mint amiről Szántód kapcsán beszéltem. Minden tiszteletem azoké a vállalkozóké, akik ilyen helyzetben még továbbra is nyitva vannak, de gond, hogy a város külső területei ilyen szempontból ellátatlanok. Itt azt hiszem szükséges felülvizsgálni korábbi rendelkezésünket, és pl. engedélyezni megbízható mozgóárusok működését.

Trianon. Idén két helyszínen, két megemlékezés zajlott városunkban a szomorú évforduló napján.

Ez sajnálatos, és nem szerencsés. Lehetséges, hogy a városi rendezvényünket későn hirdettük meg, de az is lehet, hogy az ellenzék mindenképpen külön akart megemlékezni Trianonról.

A lényeg, hogy mind a két helyszínen európai módon hajtottak fejet történelmünk eme fájdalmas évfordulóján. Azt azért pozitív jelként értékelem, hogy az egyik központi rendezvényünkön, a zászlófelvonásnál láttam olyan arcokat, akiket eddig nem nagyon.

Jó volna, ha ez így is maradna, mindenkinek arra kell törekedni, hogy a különállás kifejezést nyugdíjba küldjük, és az együttműködés érvényesülését segítsük.

Mi is tudjuk, hogy mostanában nem nagyon fogunk ilyen válaszokat olvasni, de ha az ország miniszterelnöke megengedheti magának, hogy egy alternatív világot képzeljen el magának, egy röpke gondolat kíséret erejéig, esetleg mi is. Talán ez még nem számít rémhír terjesztésnek...

SZ.J.

Testvérvárosok

Ma, amikor minden gondolatunk a koronavírus körül forog (első hullám vége, vagy ez már a második hullám, hová menjünk nyaralni, biztonságos-e a Balaton?), némi nosztalgiával gondolok vissza egyik finnországi diplomáciai küldetésemre, amikor egyik feladatomban a társadalmi kapcsolatok bővítése volt. 1978-at írtunk, és ez nem csak azért fontos, mert 42 évvel fiatalabb voltam, hanem azért is, mert mindez enyhén szólva más politikai körülmények között történt. A társadalmi kapcsolatok egyik összetevője a testvérvárosok hálózatának bővítése volt. Ha jól emlékszem, finn-magyar relációban 1978-ban kb. 12 testvérváros-pár működött, amikor 1982-ben befejeztem, ez a szám már 42 volt. Akkoriban testvérvárosok nem könnyen születtek. A finnek az 56-os és a 68-as sokk után ekkor kezdtek nyitni a magyarok felé. Addig a finn településeknek főleg svéd, majd orosz (azaz szovjet) testvértelepüléseik voltak. A hetvenes évek végén egyre-másra az egyes települések önkormányzatai döntöttek arról, hogy kapcsolatot keresnek magyar városokkal. Ez úgy történt, hogy a közgyűlés határozatát elküldték a magyar nagykövetségre egy kis bemutatkozó levél kíséretében. Ezeket a megkereséseket én továbbítottam a külügyminisztériumon keresztül a nagy hatalmú Tanácsi Hivatalnak. Ott egy darabig rágódtak rajta, majd kitálatk egy-egy várost, amelyik aztán felvehette a kapcsolatot a finnországi partnerrel. Mindez évekig is eltarthatott és néha egymáshoz alig hasonlító városokat is összehoztak. Olykor sikerült némi gyorsító „segítség” nyújtani. Egyszer egy északkelet-finnországi városban jártunk a feleségemmel. Találkoztunk a polgármesterrel, aki elmondta, hogy szeretnének magyar testvérvárost. Feleségem, aki Nyíregyháza szülőtte gyorsan kapcsolt: Válasszátok Nyíregyházát! A kapcsolat néhány hét alatt összejött. A városok mind ki akartak tenni magukért: A legjobb kórus, zenekar utazott megfelelő kísérellel a testvérvárosokba. Ha jól számolok, egy 20-40 tagú kórus vagy zenekar legalább kétszer annyi látogatót jelentett (feleségek, férjek, barátok, barátnők stb.) meg még valaki a városvezetésből. Egy ilyen delegáció létszáma gyakran elérte a százat. A látogatást persze viszonzni is kellett. A magyar városok is kiállítottak valamilyen kulturális csoportot, és elutazhattak Finnországba. Nem mellesleg jegyzem meg, hogy akkoriban egyébként három évente lehetett nyugatra utazni. Barátságok, szerelmek születtek. Családok jártak vendégségbe egymáshoz. Valóságos mozgalom alakult ki. Ez ihlette a Vámmentes házasság című filmet, amely nagy sikert aratott mindkét országban. Képzőművészeti kiállítások vándoroltak.

In memoriam Kalapáty János

2020. július 13-án, Kaposváron, a Jézus Szíve templomban tartott gyászmise után Varga László megyéspüspök a kaposvári Keleti temetőben örök nyugalomra helyezte Kalapáty János nyugalmazott kőröshegyi plébánost.

A szentmisén mondott búcsúbeszédében Dr. Háda László zalakarosi plébános így fogalmazott:

"Fájdalommal, de vigasztaló reménnyel a szívünkben jöttünk a mai napon, hogy Kalapáty János atyától földi értelemben búcsút vegyünk. Egy lelkipáztortól búcsúzunk, aki arra tette fel az életét, hogy a feltámadás örömhírét és reményét hirdesse Krisztus meghívottjaként ebben a világban. [...] Papi tetteinek érdemét – melyet mi földi szemmel mértünk – Istennek hálát adva, immár Isten szeretetének mérlegére helyezzük. A szentségekben megerősödés az Istennel való kiengesztelődés jele és eszköze az egyház kincsestárában, amelyben Ő is részesedhetett. A földi érdemei legyenek Isten előtt kedvesek, s megtört emberi valója találjon vigasztalásra Isten szeretetében." – fogalmazott a plébános.

Kalapáty János Szennában született 1941. április 25-én. Kaposváron, 1965. június 20-án szentelték áldozópappá. Kőröshegyen plébánosként tevékenykedett 1993-2009 között. 2009-től nyugállományba vonult.

Forrás: Kaposvári Egyházmegye

Egyre változatosabb volt a program. Például az esztergomiak a Korona másolatát vitték ki, és állították ki hetekre testvérvárosuk városházában. A legnagyobb akció az volt, amikor összefogtak a testvérvárosok és bemutatkozó rövidfilmeket készítettek. A neves filmrendező, Kárpáti György összesen 32 (16 magyar, 16 finn) városról készített rövidfilmet. A megvásárolt filmeket nagy büszkeséggel vitték el a testvéreknek, ahol igen gyakran vetítették le azokat. Amikor másfél évtizeddel később nagykövetségként visszatértem Helsinkibe, minden testvérvárosban nagy tisztelettel és barátsággal fogadtak. Később a városvezetők konferenciákat szerveztek a tapasztalatok megosztása céljából. A kreatitásnak nem volt határa: kölcsönösen nyelvtanfolyamokat szerveztek, volt ahol az iskolákban a magyar, vagy a finn választható idegen nyelv lett. E négy éves diplomáciai tevékenységem egyik legnagyobb sikere a testvérvárosok együttműködésének szervezése volt. Amikor évtizedekkel később Balatonföldvára költöztünk, örömmel hallottam a szomszédasszonyunktól, Gresó Mártától hogy erdélyi testvértelepülésre szerveznek utazást. Természetesen jelentkeztünk, és el is utaztunk autóbusszal Zetelakára. Felejthetetlen élményt jelentett az ottaniak kedvessége, értő „idegenvezetése”, a kirándulások, baráti együttlétek. Most a saját bőrömmön érezhettem a testvértutazás gyönyörűségét. Fontos szerepe volt ebben Berkesné Hegedűs Mártának, aki már többször járt ott, és pontos magyarázatokkal szolgált a látnivalókról. Újabb évek teltek el, különösen jó barátságba kerültem az akkori finn nagykövettel, Pasi Tuominennel, aki eljött hozzánk Földvára. Eszembe jutott, hogy Városháza előtti oszlopon finn testvérváros (Ylöjärvi) neve is szerepel. Felkerestem Holovits Huba polgármestert és kértem, hogy találkozzék a nagykövettel. Ő szívesen fogadta kezdeményezésemet. Még egy finn zászló is felkerült a Városháza előtti rudak egyikére, ebédre is meghívta a nagykövetet, a feleségét és kislányukat, majd elvitt bennünket vitorlázni is. Többször megemlékeztem a finn testvérvárost, a nagykövet ismerte, sőt ő is annak a közeléből származik. A kezdeményezésnek eddig nem volt folytatása, pedig már annak a nagykövetségnek az utóda is befejezte magyarországi tevékenységét. Azért ez a törekvés sem volt hiábavaló, a testvérvárosi kapcsolatok ugyan nem éledtek fel, de finn barátot azért szerztem Balatonföldvárnak: Pasi Tuominen minden évben legalább egyszer eljön Földvára. Legutóbb már a kislány barátnője is itt volt több napig. Földváron laktak, esténként pedig átmentek Zamárdiba, őket a Sound érdekelte. Ugyan arról nem tudok, hogy Ylöjärvivel azóta épült volna kapcsolat. Finn barátaink azóta is gyakran felkeresnek bennünket. E sorok írásakor éppen Jaakko Kuusela jött el hozzánk, aki hosszú évekig a Finn-Magyar Társaság elnöke volt. Egy korábbi látogatásakor egy finn nyírfacsemetével ajándékozott meg. Ez a nyírfa, mintegy a finn-magyar barátság szimbóluma, már jóval túlnőtte a házunkat.

Krausz György

finnországi magyar nagykövet 1994-1998
Balatonföldvár Erzsébet utca

Mosolyt gyereknapra

Az előző tanévben kötcsei, teledi, nagycsepelyi gyerekeket tanítottam, akiket a karantén idején többször is felhívtam telefonon, így segítve az otthoni tanulásukat.

Nekik nem volt internetük, telefonja is csak a szülőknek. Személyesen most találkozhattam, beszélhettem velük, és ismerhettem meg nehéz anyagi helyzetüket. Szerencsére az ebédet minden délben kiszállították nekik az iskolából, de bizony olyan is előfordult, hogy egy ebédnél többet is osztottak. Nem értettem, miért nem kapták meg az ebéd mellé a gyerekek a tízórait és az uzsonnát, mikor rendes tanítási időben az is járt nekik. Hiszen azt láttam az iskolában, hogy sok kisgyerek az iskolából hazavitte a megmaradt tízórait, uzsonnát, mert így „bebiztosította” magának a vacsorát, reggelit.

Ez szegénység? Igen. Éhesek? Igen.

Az ENSZ 1954-ben javasolta, hogy minden ország tartsa meg az egyetemes gyereknapot. Ezen az ünnepnapon emlékezzenek meg a világ gyerekeinek testvériségéről, az egymás közti megértésről és a gyermekek jóléte érdekében kifejtett küzdelmekről. Magyarországon ez a gyermekek megajándékozására egyszerűsödött az elmúlt évtizedek alatt.

Arra gondoltam, ha élelmiszere is alig telik ezeknek a családoknak, játékra, szép ruhára biztosan nem. Ezért hirdettük meg Ábrahám Anikóval a „Mosolyt gyereknapra” játék és ruhagyűjtő akciót.

Nagyon sok jó szándékú ember megmozdult, és csak hozták, hordták, gyűjtötték a játékokat, könyveket, ruhákat. Letették az udvaromban, sokszor nem is tudtam, kitől jött az adomány. Csak reggel ott voltak a játékok, ruhák az ajtóm előtt. A mosolygók számlájára pedig érkeztek pénz adományok is. Ezen csirkecomb, krumplit vett az egyesületünk, és vitt az autójával

pénteki napokon, legtöbbször Herényi Károly. Hiszen tudtuk, hogy hétvégén nem viszik az ebédet a gyerekeknek az iskolától. Kaptunk tartós élelmiszert, sőt még palántát is adományba. Nagyon örültek neki. Eljött a gyereknap is. Legalább egy heti csomagolás, válogatás előzte meg a szállítást, hogy minden rászoruló családnak jusson játék, édesség, könyv. Az autóval kétszer is fordultunk, mire minden játékot kivittünk. Örültek a gyerekek, a szülők, az édességnek különösen nagy sikere volt.

A ruhaszállítási akcióra csak a gyereknap után került sor, mert egyszerre nem fért fel az autóra minden. Itt is megpróbáltunk, lehetőség szerint minden rászoruló családnak hasznos, használható dolgokat juttatni.

Nagyon hálásak voltak ezek a családok a segítségért. Hiszen használt számítógépeket, heverőket is kaptak, valamint élelmiszereket is.

Természetesen földvári családokat is támogattunk, de szerencsére városunkban nem tapasztalhatók ilyen mély, reménytelen helyzetben levő emberi sorsok.

Mégsem tudok felhőtlenül örülni, mosolyogni. A magyar valóság letörölte a mosolyt az arcokról. Létezik még ilyen szegénység? Sok családban a gyerekeknek nincs egy kis saját zuguk, olyan összezsúfoltan élnek, hat-nyolc gyermek egy szobában. Ma már mindenféle törvények védik az állatokat, de mi van a gyerekek jogaival? Milyen törvény védi ezeket a családokat? Nem a társadalmunk szégyene ez? Hogy ezt hagyjuk? Most idézek egy mondatot amit hallottam: „Azért szegények, mert nem dolgoznak, nem is szeretnek dolgozni.”

Ahová eljutottunk az adományozás során, sok család-fő alkalmi munkából él. Egy dologban nem tudtunk segíteni nekik, munkát nem tudtunk adni, pedig ebben kérték tőlünk a segítséget. Akkor hogy van ez? Kiderült, hogy sok szülőnek nincs meg a nyolc általános iskolai végzettsége. Tehát szakképzetlenek, nincs jogosítványuk, nehezen jutnak el messzebbre dolgozni. Marad a helyi alkalmi munka, ahol nagyon gyakran nem fizetik utánuk a társadalombiztosítási járulékot, tehát nem lesz nyugdíjuk sem. A nyomor, nyomort szül? Ismét bebizonyosodott a jelenlegi oktatás (ill. annak hiánya) ezt a társadalmi helyzetet konzerválja, holott jó oktatáspolitikával ez megváltoztatható lenne. Egyesületünk ez ügyben is próbál lépéseket tenni, megszervezni az esti oktatást a felnőtteknek a nyolc általános megszerzésére.

Saját erőből ezek a családok nem tudnak kivergődni a nyomorból. Szerintem ezt nem szabad hagyni, segíteni kell őket. De nem alamizsnával, mert az csak ideig-óráig segít.

Nekik is joguk van a méltó emberi körülményekhez, a gyerekeiknek a saját szobához, fürdőszobához, a megfelelő élelemhez, szép ruhához.

Igen ám, de aki alkalmi munkából él, annak nem jár semmilyen állami segítség, nem tud még egy kis házat sem összekuporgatni, hitelt sem kap. A jelenlegi kormányunk száz milliárdokat szórt el stadion építésre. Hány bérlakást lehetne ennyi pénzből építeni? Talán több százat. Az emberhez méltó lakáskörülményeket meg lehetne teremteni ezeknek a családoknak is. Falun még olcsóbban be lehetne szerezni a számukra megfelelő méretű „elhagyott” házakat is.

Rájöttem, hogy ilyen hatalmas számokkal még soha életemben nem számoltam. Fel sem tudom fogni, milyen sok pénz ez. De miért nem foglalkozik ezekkel a szerencsétlen emberekkel senki? Mert nem üzlet? Ők a társadalom nem létező tagjai.

Nemrégiben azt olvastam, hogy új Trianon van kialakulóban Magyarországon, újabb több részre szakítás. Egyről már tudtam, vannak a fideszesek és a nem fideszesek. De egy újabb szakadék is van, a nagyon szegények és a nagyon gazdagok országa lettünk. Miközben a száz év előtti események kapcsán kesergünk, az újabb Trianon elkerüléséért nem teszünk semmit.

Miért hagyjuk? A mostani gyerekek fogják az országunkat fenntartani, függetlenül attól, hogy milyen családban születtek és milyen a bőrük színe. Ha most hagyjuk, hogy a társadalom egy rétege teljesen lecsússzon, tudatlan, ostoba, maradjon, az nagyon nagy veszélyt jelent a következő évtizedekben. Ha tétlenül hagyjuk, hogy a legszerencsétlenebb, legszegényebb emberekkel ez történjen, velünk is könnyen megeshet ugyanez. Mert értünk sem fog senki kiállni, ha kihal az emberekből az együttérzés, a szeretet.

Mit csinál a magyar parlament? Mire esküsznek fel a képviselők? Arra, hogy minden erejükkel a magyar nép, a magyar társadalom javát szolgálják! Arra esküsznek, hogy küzdenek egy modern, haladó, európai, szolidáris Magyarorszáért.

Jól szolgálnak minket? Jóra fordítják a pénzün-

ket, a hatalmukat? Nem szavazógépekre van szükségünk. Hiszen Magyarország is aláírta az ENSZ törvényeit a gyermekek jogairól. A 27. cikk kimondja, hogy az egyezményben résztvevő tagállamok elismerik minden gyermek jogát olyan életszínvonalhoz, ami lehetővé teszi kellő testi, szellemi, lelki, erkölcsi és társadalmi fejlődésüket.

Természetesen elsődlegesen a szülők joga és kötelessége gondoskodni gyermekeikről. Mi történik, ha ezt nem tudják biztosítani, bármennyire is szeretnék, sokszor saját hibájukon kívülálló okokból? A gyerekek végképp nem tehetnek erről.

A 27. cikk 3. pontja előírja, hogy az egyezményt aláíró országoknak intézkedéseket kell tenni, a szülők, illetve a gondviselők segítésére. Ha szükséges anyagi segítséget is nyújtsanak, különösen az élelmezéssel, ruházkodással, és a lakásüggyel kapcsolatban. Tudom, hogy kapnak segítséget ezek a rászoruló családok, de sokkal többet kellene kapniuk ahhoz, hogy a gyermekek megfelelő életszínvonalát biztosítani tudják.

Most, hogy többször jártam közöttük és bepillantást engedtek az életükbe, sok előítéletemtől megszabadultam. Ha valaki szeretne meggyőződni soraim igazságtartalmáról, csatlakozzon a legközelebbi adományszállító útvonalunkhoz.

Azt szeretném, ha ezeknek a családoknak nem lenne szükségük az adományainkra! Azt szeretném, ha olyan kormányunk, képviselőink lennének, akik a hazának tett esküjük szellemében tevékenykednének, és valóban az egész társalom javát szolgálnák.

Sajnos, amíg ez nem így történik, szükség van arra, hogy mi civilek segítsük a rászorulókat, segítsük a gyerekeket. Felrázzuk az embereket, gondolkodjanak el ezen. Hiszen a legtöbbszörünknek is beosztással, takarékosan kell élnünk. Képzeld el, mi történik az olyan családban, hol szinte nincs mit beosztani.

Szeretném megköszönni mindenkinek a támogatását, játékot, ruhát, adományt, biztatást, kedvességet.

Remélem, egyesületünk jótékonyági munkáját a továbbiakban is segíteni fogják. Várunk minden segítséget, javaslatot, felajánlást.

Mayer Marianna

ÖN IS TUDJA?

- ? Országunk volt perui nagyköveteről megállapították, hogy egy disznó, szörnyeteg, aki 20000 pedofil pornó képpel üzletelt, de mivel mélyen vallásos, és mindeközben mintaértékű jogász életet élt, ezért felháborítóan enyhe büntetést kapott. Tetszik érteni ugye? Bűnözz nyugodtan, csak a napi imádságodat ne hagy ki. A tízparancsolatot előbb-utóbb majd úgy is átírják a parlamentben...
- ? Hogy bruttó 1,75 millió forintra nőtt az államtitkári posztot betöltők fizetése. Az emelkedés mértéke 35 százalék, amelyet már év elején érvényesítettek a fizetésekben?
- ? Hogy az országok nagy többségénél az államnévben konkrét utalás szerepel az államformára.
Pl.: Spanyol Királyság, Portugál Köztársaság, Japán Császárság. Nálunk az alaptörvény kimondja, hogy „HAZÁNK neve Magyarország”. Ebben az alaptörvényben az is szerepel, hogy „Magyarország államfője a köztársasági elnök”. Valójában a köztársasági elnök Magyarország elnöke, márpedig ilyen titulus nincs!
- ? Hogy a Magyar Nemzeti Bank elnöke nem tartja fontosnak, hogy legyen „forintárfolyam-célja”, de 12 pontból álló tervében meghatározná, hogy hány baba szülessen Magyarországon.
- ? Hogy a magyar gyerekek több mint felét a társadalom legszegényebb 30 %-a neveli, adta hírül a *Civil jelentés a gyerekesélyekről 2014–2017* című tanulmánykötet. Erről a tényről írta Váncsa István: „Eszert tehát pár éven belül felnő az az ifjú sereg, amelyiknek jóformán nem is lesznek igényei, vagyis kormányzó urunk földi mennyországába hézagmentesen belepaszol. Már csak azért is, mert egyéb lehetősége nemigen akad. Ha viszont a túlélés illegális módszereivel próbálkozna, akkor válik majd világossá, mily előrelátó volt kormányzó urunk, amikor új, modern mobil börtönök létrehozására harmincmilliárdot félrerakott. Más kérdés, hogy a helyzet néhol már most is az éhséglázadás határát súrolja.”
- ? Hogy egy július eleji közvélemény kutatás szerint a válaszolók 97%-a nem hitte el a magyar kormány állítását, hogy csak 3 % az infláció.
- ? Hogy a magyar miniszterelnök szerint „**Ma egy magyar faluban ugyanolyan minőségű életet lehet élni, mint a fővárosban**”.
Mondta ezt, amikor Budapesten a havi átlagkereset 317 ezer forint, Szabolcsban pl. meg 176 ezer.
- ? Hogy a funkcióhalmozó Kásler miniszter szabad idejében kikutatta, hogy az Árpád-házi királyaink afgán kecskepásztoroktól származnak?

Kedves Földvári Fiatalok!

Bizonyára nem kell hosszan fejtegetni, hogy a MOSOLYGÓ BALATONFÖLDVÁRÉRT EGYESÜLET szinte minden szándékát és cselekedetét, alapvetően az a cél vezérli, hogy városunk minél szebb, vonzóbb, de legfőképpen élhetőbb település legyen. Ebben a törekvésünkben kiemelten szerepel az a végcél, hogy fiataljaink is itt érezzék jól magukat, és ne törekedjenek mindenáron más tájakon keresni a boldogságot.

Azonban ez a nemes cél nem valósulhat meg nélkülük, a TI segítségetek, támogatásotok nélkül.

Nem lenne ideális állapot, ha történetesen jobbra fordulna a városban a hangulat, ismét öröm volna földvári lakosnak lenni, de ugyanakkor fiatalok nélkül csak a LEGBOLDOGABB IDŐSEK VÁROSA címre pályázhatnánk.

Szomorú volna, ha erre a varázslatos szépségű Balatonföldvára ilyen jövő várna. Ezt elkerülendő, kezdjünk, kezdjétek ébredezni, hogy minél előbb fiatalos életkedv zengje be szeretett városunkat.

Ennek érdekében arra biztatunk minden cselekedni képes és hajlandó földvári ifjú embert, érdeklődjenek, mi több aktívan, cselekvően vegyenek részt a helyi közéletben, akár a Mosolygó Balatonföldváraért Egyesülethez csatlakozva, akár önálló kezdeményezéssel. Mondjuk létrehozva a Földvári Fiatalok Mosolygós Csoportját. Ehhez mi segítségként készsággal felajánljuk a Mosolygók Lapja nyújtotta nyilvánosságot.

Ne feledjük, amikor városunk jövőjéről gondolkodunk és beszélünk, a TI jövőtökről van szó elsősorban! Nem tudjuk ezt szebben megfogalmazni, mint ahogy Kölcsey Ferenc tette: „Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”

H.Gábor Erzsébet: A Nők nevében

*Tudod te jól, én nem vágyom másra,
csak, hogy a kertünk fel legyen ásva,
s nőjön a fű is - gyönyörű pázsit,
örömmel hívok így ide bárkit -
hadd lássák azt, hogy imádott párom,
teljesít mindent, amire vágyom!
Medence is kell! S amíg én úszom,
nyakamat nagyra, magasra nyújtom,
s csodállak kedves, ahogy az epret
gyöngyöző hűtött pezsgőbe rejted.
Hadd legyek büszke terád te drága -
hűsítő, izes italra várva!*

*Aztán a szennyest, hogyha kimostad,
teregesd úgy ki, ahogyan szoktad,
vasalni ráérsz este is, édes,
amíg én régi filmeket nézek.
Hadd legyen időm készülni lassan -
neked lesz szívem, örömöd abban!*

Szemét (egy) dolog...

Ha valaki a címet olvasva egy negatív sztorira számít, csalódni fog. Szerencsére!

Balatonföldváron évek óta egyre aggasztóbb problémaként jelentkezik a város elhanyagoltsága, rendezetlensége és a halmozódó szemét. Ez lehet zsákban kirakott háztartási-, vagy zöld-hulladék, vagy akár egy hétköznapi gyom. Egyre megy, hiszen a komfortérzetünket rontja, ha történetesen a szomszéd háza előtt kell nézegetnünk a rendetlenséget, vagy mondjuk séta közben botlunk bele. És ezt szó szerint is érthetjük. Rossz látni az ingatlanok előtti rendezetlen utcarészeket, vagy a kirakott hulladék halmait. Most a köztéri kukákról nem szeretnék szót ejteni, ez egy másik történet része lehet.

Ez a probléma visszatérő, és lassan túlnő rajtunk. Posztolhatunk fotókat és felháborodott bejegyzéseket a közösségi oldalakon, de megoldást nem jelentenek. Akkor viszont mit is tehetünk?

Sajnálatos módon a város hivatalos kommunikációjából kimarad a gondok orvoslása. Csak a probléma profi szintű háritása tapasztalható. Az átszervezések miatt már nem a Gamesztől, hanem a Nonprofit Kft-től várhatjuk a városüzemeltetés színvonalának emelkedését. Mellesleg senkit nem érdekel, milyen puccos néven hívunk egy „új” szervezetet (2017 óta működik, mégis idegen), ha eredményt nem produkál. Ezzel párhuzamosan az emberi kapcsolatok ezen a területen is meglazultak, pedig ebben a helyzetben még inkább szükség lenne rá. Ösztönözne az összetartozásra, a közös felelősség vállalásra, arra, hogy a sajátunkként gondoskodjunk, gondolkodjunk városunkról.

*S amíg az omlett olajban serceg,
vesd meg az ágyat, s fűrödj meg herceg!
Én meg csak nézlek, ahogy teritesz -
nem hagynád úgyse azt, hogy segítsek.
S desszertnek kedves, vágyad, ma égjen,
tomboló vulkán legyen a férjem!*

*Hol vagy már drága? - régóta várlak,
éjfél is elmúlt, szellemek járnak!
Bújj ide mellém, dobd el a szégyent,
mutasd meg nékem a földi édent!
Mi az, te alszol? Horkolsz a széken?
Mitől vagy fáradt? - ezt nem is értem!*

*Férfinép! Persze, jó nagy a szájuk,
egész nap értünk csorog a nyáluk,
aztán, ha eljő az édes este,
s hevül a hitves vágyteli teste -
alszanak inkább, szerelem semmi!
Sanyarú sors ma, asszonyoknak lenni!*

Személyes tapasztalatból mondom, hogy ez a kapcsolat építhető, és működőképesé tehető. Akarattal és a saját gondolkodásmódunk alakításával sokat tehetünk azért, hogy javuljon a helyzet. A városüzemeltetési részleg vezetője rugalmas és segítőkész. A sokunk által bizalmatlanul méregetett közterület felügyelők a közvetlen megkeresésre gyorsan, hatékonyan és udvariasan reagáltak. A fizikai alkalmazottak lelkiismeretesen elvégzik a számukra kiadott munkát. Tisztában vannak a lakosság elégedetlenségével, érzik a szemrehányást. Elmondásuk szerint szélmalomharcot vívnak az emberi nemtörődömséggel és trehányysággal. De ezeken a megnyilvánulásokon szabályozással, büntetéssel hosszú távon nem lehet úrrá lenni. Valamennyiünknek változnia kell. Oda kell figyelniük, és törődnünk kell egymással, a közvetlen környezetünkkel.

Ha alulról kezdjük felépíteni magunkat, kihasználva a rendelkezésünkre álló lehetőségeket, megkeresve a jó szándékú balatonföldvári polgárokat, együttműködve kialakíthatunk egy élhetőbb, szerethetőbb környezetet, ismét egy tiszta és rendezett Balatonföldvára ébredhetünk. Mert sajnos a hal még mindig a fejétől búzlik.

Herencsárné Dolgos Krisztina

Múltidéző

Balatonföldvár és a SZOT üdültetés

A ma emberének a szakszervezeti üdültetés már egyre inkább halványuló emlék csupán, pedig nagy és emlékezetes idők voltak azok sokunk életében. Ez a kedvezményes üdültetési forma 1948 nyarán kezdődött Galyatetőn, ahol néhány ezer élmunkás pihenhetett jutalomképpen.

Ez volt az a kor, amikor a 20 férőhely feletti üdülőket, panziókat államosították. Így már az első évben 80 ezer fő üdültetésére nyílt lehetőség. A szervezésre „nemzeti” vállalatok létesültek, a Dél-Balaton térségében Siófokon, Balatonlellén és Balatonföldváron. Balatonföldvárhoz tartozott Zamárditól Balatonszemesig az összes üdülő.

1954-ben létrejött a SZOT Szanatóriumi és Üdültetési Főigazgatóság, ezen belül 3 igazgatóság működött:

1. Mátrafüred (Mátra, Hajdúszoboszló és a Dél-Alföld).

2. Balaton északi part (Hévíz és Sopron).

3. Balaton déli part (Balatonföldvár Balatonvilágostól Balatonberényig).

Balatonföldvár lett a legnagyobb igazgatóság, ide tartozott a déli part valamennyi üdülője, mintegy 10.000 ágygal (ami akkor az egész ország üdültetési kapacitásának 40 %-át jelentette), továbbá 53 konyhával.

Az első igazgatósági épület a móló mellett volt (Rákóczi F.u.1.), amit később lebontottak, helyén épült a Jázmin Üdülő, ami ma apartmanházként működik. Később a Spur István utca 3. sz. alá költöztek, a hajdani Bendegúz Szállóba, ami napjainkban magántulajdon.

Hogy miért Balatonföldvár lett a központ? Egyrészt a földrajzi elhelyezkedése okán, de a döntésben szerepet játszott az is, hogy a déli parton legszebb parkok itt voltak, köszönhetően a kiemelkedő kertész Jordanics családnak.

Bizonyára azok a hangulatos, kicsit a régi világot idéző üdülők, épületek is megkönnyítették a döntéshozók helyzetét, mint pl.: a Hullám Üdülő, a Balaton parti Üdülők, A Park Hotel, a Sólya stb.

Kezdetben 21 fő volt az igazgatóság létszáma. Nyári időszakban mintegy 2000 ember dolgozott a különböző üdülőkben.

Akik az igazgatóságon vezető beosztásban dolgoztak: Káldosi Rudolf, Schrotter Károly, Könnyid István, Bakai János igazgatók, Kiss Lajos, Gázsó Józsefné igazgató-helyettesek, Böszörményi Endre, Meszlényi Zoltán, Magyarosi Vendel, Babiczky Pál mérnökök. Olyan világban dolgoztak ők, amikor a SZOT üdültetés gyakorlatilag állami pénzen történt. A beutaltaknak maximum a teljes költség 25 %-át kellett megfizetni a 2 hetes turnusban eltöltött napok után. Az étkezést a Központi Étterem biztosította, ami a volt Kupa Vezér Szálló (ma Irisz Ápolási Otthon) szomszédságában üzemelt, (időrendben utolsó vezetője Rózsahegy Tibor volt), valamint a vendégek szórakoztatását is központilag irányították. Jelesül egymást váltva: Csenki János, Mohácsi Lajos, Somogyvári Imre, Dorogi Sándor.

Azokban az években gyakran volt gond a húsellátással. Ezért pl. városunkban létesítettek egy gazdaságot sertéshizlaldával, vágóhíddal, továbbá zöldségtermelő kertésszel az üdülők ellátása érdekében. Az első vezető Czuczor Ferenc volt, akit Kerégyártó Lajos követett.

Bem István 1955-1973. között vezette a gazdaságot. Ebben az időszakban, évente mintegy 2000 sertést hizlaltak, a kertészet is

komoly bővítésen esett át, Brüll Sándor, majd később Pajor Gyula irányításával.

Változtak az idők, a sertéstelepet pl. a lakossági tiltakozások hatására felszámolták, viszont üzemegységek, karbantartó részlegek alakultak. Balatonföldváron, 1961-ben gépkocsik, konyhagépek, hűtőberendezések, kávégépek, tv készülékek javítására, bútorfelújításra, kárpitos munkák elvégzésére toboroztak szakembereket, valamint parképítő tevékenységet is vállaltak. Az üzemegység első vezetője Hortobágyi Ottó volt, akit Dr. Hámori Pál váltott, majd egy újabb átszervezés után Erdélyi Lászlóné, Igrinyi József, Rózsahegy Tibor következett. A karbantartótelep a Karika völgyben működött (ma lakópark van a helyén) egészen a megszűnésig, 1993-ig. Időrendben utolsó vezetője Erdélyi László volt.

(A melléklet képen egy legendás csapat tagjai, akik közül már sokan nincsenek köztünk.)

Állnak balról jobbra: Bicsák Ferenc, Dianovics László, Csíkvár Imre, Erdélyiné Ács Ilona, Erdélyi László, Zsigmond Imréné, Rédeczi Tibor, Zsigmond Imre, Csató Imre, Nagy Tamás, Hoffecker Lajos, ?, Torma Lajos, Ványik Antal, Mihalovics (Piros) Géza, Borbély Sándor, Szabó Lajos. *Guggolnak:* ?, Finta Zoltán, Kiss Zoltán, Kasziba György, Kovács János.

A legkevesebb, amit erről az időszakról elmondhatunk, hogy a SZOT meghatározó szerepet töltött be Balatonföldvár, ezen belül az itt élő és a környékbeli emberek életében. Munkahelyeket biztosított, kedvezményes étkezést adott, intézményesen segítette a város fejlődését (iskolabővítés, tornaterem tervezése). Ennek a tevékenységnek a révén, az üdültetésben, vendéglátásban dolgozók nagyszerű munkájának eredményeként sok-sok turista szerette meg Balatonföldvárt, vitte magával és adta tovább városunk szépségét, vendégszeretetét hirdető élményeit.

Utólag is köszönet mindenkinek, aki tett ezért, bárki, bárhol is emlékszik vissza azokra az évtizedekre, a szakszervezeti üdülés bizonyára a kellemes emlékei közé tartozik.

Forrás:
Balatonföldvár
monográfia

TÍZ ÉV MAGÁNY

Avagy, mi lesz veled Szántódpuszta?

Közel tizenöt éve léptem át először ósdi kapuját, és csak azt tehettem, amit a régi, páratlan szépségű dolgok, és századokkal ezelőtti hangulat iránt fogékony földi halandó tehet ilyenkor; egyből beleszerettem. Azóta vagyok különböző indokkal rendszeres látogatója Szántódpusztának, és azóta facsarja szívem a látvány, amit az idő vasfoga, és az emberi érdektelenség közös erővel művel ezzel a ránk hagyott gyöngyszemmel. Aztán racionálisan is elképedek általában; hogy az istenbe lehet egy ilyen aranytojást tojó tyúkot az út szélére csapni?

A legfontosabb tudnivalók azoknak, akik számára Szántódpuszta ismeretlen hely: XVIII-XIX. századi páratlan műemlék-együttes, ahol a puszta mintegy harminc épülete eredeti állapotban őrzi egy majorság képét, és melynek területét I. András 1055-ben ajándékozta a Benedek rendieknek, tehát több száz éves hagyománya van a majorságnak. Ezzel a nagybecsű örökséggel bánik a mai nemzedék úgy, mintha ilyen értékek csak úgy teremnének, szinte minden bokorban.

Érdekes módon a nem is olyan távoli múltban, az „átkosban” még tudatában voltak, hogy micsoda pazar adottságú hely Szántódpuszta, és ki is használták a benne rejlő lehetőségeket. Pezsgő élet, rengeteg látványosság és program, három páratlan hangulatú étterem/csárda volt dugig, reggeltől estig, sokszor éjszakáig. A fő attrakciót a különböző lovas programok jelentették, de számos egyéb látványosság is akadt, mint például a Balaton halait bemutató akvárium-együttes, valamint a lenyűgöző panorámájú, páratlan hangulatú kápolna.

Aztán - ahogy főként a külföldi turisták száma megfogyatkozott - kezdett mostohagyermekké válni a hajdani turistaparadicsom. Az utolsó mohikánok, akik még lovaikkal és lovas programjaikkal némi vért tudtak pumpálni a majorság ereibe, a Bálint-testvérek voltak, úgy tíz évvel ezelőttig. Az ő méltatlanul korai halálukkal ez a páratlan gyönyörűségű hely gyakorlatilag - potenciáljához mérten - kihaltá vált. A pezsgő élet helyén néhány ott tartott ló, kecske és disznó jelenti évek óta az összes hozzáadott látványosságot, nyaranta jobb esetben lovas- vagy hagyományőrző táborokkal kiegészítve. Néhány éve az ország leglepukkantabb itt rendezett fesztiváljával sikerült végképp megcsúfolni a hely szellemét. Szerintem I. András ekkor nem csak forgott, hanem fejét fogva fel is ült szomszédos sírjában.

Pezsgés helyett az enyészet köszöntött Szántódpusztára. Omladozni kezdtek a vakolatok, a nádtető több helyen volt kénytelen engedni az idő vasfoga és a gravitáció kettős szorításának. Számos faszerkezetű építmény dőlt már össze, némelyik még csak annyi gondoskodást sem érdemelve, hogy romjaikat elszállítsák. A patkányok belülről, az időjárás kívülről vette szorgos kezei közé az egykor jóval szebb napokat látott épületeket, így a látvány sok helyen végtelen lehangoló. Rájuk persze nemigen lehet haragudni, hisz ők csak teszik évmilliók alatt beléjük kódolt dolgukat. A felelősség az így kialakult helyzetért azoknak az illetékeseknek a vállát nyomja, akik tétlenségükkel hozzájárultak ehhez a többéves, százalmas leépüléshez. Sajnálatosan nemigen lehet ennél a pontnál megúszni néhány politikai húr megpendítését. Nagyon felemelő tudni, hogy például mexikói templomok felújításra futja a mi adóinkból, vagy olyan hitelekkel, amit szintén mi fogunk majd visszafizetni. Vagy olyan kiswa-

súra, ahol az utasok száma még egyszer sem haladta meg a számélyzetét. Vagy olyan stadionokra, ahol elég lenne műanyag székekkel körberakni a pályát, akkor is minden szurkoló szellősen elférne. De egy ilyen kulturális és történelmi értékre - melyet bármely normális ország a tenyerén hordozna - évek óta egy fillér sem jut felújításra. A másik érthetetlen tényező, amit hagyunk a kezünk között elfolyni, az az idegenforgalmi potenciál. Mást sem hallani a turisztikai szakembereinktől, mint hogy olyan attrakciók kellene a Balaton környékére, amelyek nagyobb tömegek befogadására is képesek, színvonalas rendezvényeknek adnak otthont, kedvezőtlen időjárás, illetve a nyári főszezonon kívül is programlehetőséget kínálnak. Kérdem én, melyik kritériumnak nem felel meg játszi könnyedséggel Szántódpuszta, persze normál állapotba hozva? Nem tudom elképzelni, hogy nem lehetne búsas materiális, és/vagy presztízs profittal üzemeltetni egy ilyen potenciájú helyet, megfelelő szemlélettel és hozzáértéssel. Állítólag többször próbálták már megvenni ebben reménykedő üzletemberek/csoportok a készhelyi, tudtommal többségében állami tulajdonostól. De valahogy ezek szerint Szántódpuszta nem eladó. Vagy legalábbis nekik nem... Majd pár hónap/év múlva talán választ kapunk erre a tézisre is.

Felújítást számtalanszor emlegettek az utóbbi években, de még csak egy csapat sem sikerült évek óta kicserélni. A központ honlapja szerint „2020-ban ZÁRVA, felújítás miatt”. Hát, eddig egy kapavágás sem történt, holott az év fele eltelt. Tehát csak bizakodhatunk egyelőre benne, hogy hamarosan új nap kél, és a majorság - legalább külsőleg - régi fényében ragyog majd. Mert Szántódpuszta tíz éves magánya, néhány lóval, egyéb háziállattal, enyészettel, jó adag közönnyel egyelőre háborítatlan.

E.E.

Olvasói levél

Olvasva az Önkormányzati Hírlevél júniusi számában a tervezett második (E) kikötő leírását, és nézegetve a mellékelt látványtervet, szembesültem azzal, hogy a „strand” egy keskeny csík lesz a nyugati móló külső oldalához feltöltve. Nem könnyű észrevenni, mert jól le van kicsinyítve. Csupán egy vékony, görbe vonal a kép bal szélén a mólóhoz rajzolva. Van egy másik kép is mely ezt a feltöltött strandot mutatja a teljességében, amit úgy tűnik a kikötőből kikötort iszapból hoznak létre. Nem akarom a kemény negatív véleményemet itt tovább fejtegetni, hagyom, hogy az olvasó alkossa meg saját véleményét a Balatonba feltöltött strandról. Magyarán: Egy barát, aki egy Pizza vállalatot működtet, megkapta a nyugati strandot kikötő építéshez, aki az új strandot csak a kikötő fenék kotrásából származó iszap Balatonba történő betöltésből akarja létrehozni, mert a mostani strand nagy részét a móló száraz elfoglalják

Az eddigi nyilatkozatokban, eddig erről szó sem volt. Szerintem, nehéz azt elhinni, hogy a hatóságok a Balaton feltöltését jóváhagyják. Kíváncsi vagyok, hogy vajon fog-e valaki ez ellen a feltöltés ellen tiltakozni? Én a magam tiltakozását ezennel bejelentem, és fenntartom !!!

Másik szembeötlő hiba, amit szintén ebben a lapszámban vettem észre: a kikötő előtti közösségi tér kialakításáról szóló beszámolóban, ahová a szökőkutat tervezik, az épület északi, Balaton felőli, homlokzatát mutatják szép ablakokkal, mintha az nézne a tervezett „közösségi tér” felé. A perspektíva is becsapós, úgy néz ki, mintha kétszer-háromszor akkora tér alakulna ki, mint a jelenlegi. Az ábrázolt látványért a vasútállomásra kellene elmenni. Az épület megidézett képe, kb. száz éves. Valójában az épület hátsó homlokzatát kellene mutatni, ami majdnem ablakok nélküli csupasz fal. Ez, addig nem volt nyilvánvaló, amíg a szép 100 éves fenyők, a kivágás előtt eltakarták a látványt. Úgy tűnik, a tervező egyéneknek fogalmuk sem volt, hogy mit terveznek. Ezek az emberek irányítják a város fejlesztését!? Azért van egy megoldás, ha az ablakokat felfestik a hátsó homlokzatra, az gyönyörű lenne, nem?

v. Rotter Lajos

Nyugalalmazott Saudi Aramco Senior Project Engineer

Az emberi minőségről. Nagyvizit Kányádi Sándornál

Széchenyi úgy vélte a „KIMŰVELT EMBERFŐ”, Kányádi azt vallotta, a „MINŐSÉGI EMBER” az igazán fontos a haza emelkedéséhez.

2012 februárjában riport készült Kányádi Sándorral székelyföldi szülőfalujában, Nagygalamfalván.

A tanulságos beszélgetésből olvashatunk egy ünnepien emelkedett részletet.

„Én kettős állampolgár is vagyok 2000 óta, édesapám emlékére, aki azt mondta: „Én nem halhatok meg, míg a kicsi hazámnak nem leszek polgára”. A második világháborúban, mint székely határőr nem csak a bal lábfejét veszítette el a hazájával együtt, hanem az állampolgárságát is. Jött '46-ban haza, bicegett egy féllábú bajtársával egy német hadikórházból, az amerikai zónából, és itt Budapesten elküldték a Mátyás tér 7. szám alá, ahol van egy ortopéd intézet, és azt mondták, hogy ott majd útbaigazítják. Méretet vettek a lábáról, a másíknak a hiányzó lábáról is, azt mondták, bajtársak, maguknak járna egy pár bakancs a magyar haza részéről, magának, fiatalember, egy müláb, de nézzék, hogy nézünk ki; a hidak a Dunában, a házak összedőlve, ha rendbe jövünk megkapják. 1948-ban megkapta édesapám a bakancsot és a mülábat a fiatalember. Édesapámnak ez volt a „bakancs” egész életében. Mikor 31 éves koromban egyszer (1960-ban) alkalom nyílt Budapestre jönni a feleségemmel, elmentünk a Mátyás térre. Ugyanúgy ott volt az ortopédia. Mert édesapám azt mondta, ha lesz annyi pénzed, nézd meg a Mátyás teret, ha megvannak a méretek és lesz tehetséged, rendelj nekem egy pár bakancsot. És ott voltak a méretek 12 év után is! De egy fizetésbe került volna, mondtam apámnak, nem tudtuk megvenni. Majd ha lesz pénzem, visszamegyünk és lesz bakancs, megvannak a méretek. Nem kell a bakancs, a fontos az, hogy kicsi hazám számon tart, felelte erre apám. Ez a kettős állampolgárság lényege, nem a választójog, hanem, hogy kicsi hazám számon tart. Ezt elmondtam három köztársasági elnöknek, mindegyiknek elhomályosodott a tekintete, aztán mondtam a miniszternek is. Én régóta mondom, hogy Magyarország az nem az államhatár, Magyarország addig terjed, ameddig – a legtávolabbi helyig, mondjuk Új-Zélandig – minőségi magyar ember él.

Hogy megmaradhassunk, és meg is fogunk maradni magyaroknak, minőségi emberekké kell válnunk.”

A teljes beszélgetés itt található:

Kivonatolta BB

„EGYEN HALAT, LEGJOBB FALAT” DE HOGYAN, HA BALATONIT SZERETNÉNK?

A balatoni halak napja alkalmából (az idén július 25.), egy elég profán helyzetet gondoltam körbejárni e sorok mögé bújtatva: hogyan tudunk itt, szeretett tavunk mellett élve, igazi, a gyakorlatilag karnyújtásnyira lévő, magyar tengerből származó halat enni? A válasz egyszerű, a kivitelezés már közel sem mindenki számára az: meg kell fogni, mégpedig valamilyen horgászmodszerral.

Pár éve nem létezik más alternatíva, mivel a balatoni halászatot megszüntették, így a kereskedelmi és vendéglátós hallellátás két forrásra apadt: a hazai halgazdaságokban nevelt, illetve a külföldről (többségében Ukrajnából és Kazahsztánból) behozott import halakra. Tudtommal volt olyan időszak, amikor pontyon kívül jóformán csak az import hal került a boltokba és az asztalokra, a hazai halgazdaságok mostanság jutottak arra a kapacitási szintre, hogy kisebb-nagyobb részesedés jusson nekik a honi halpiacon, többségében a keszeg- és pontyfélék szekciójában. Jómagam is azok táborához tartozom, akiknek komoly fenntartásai vannak az ilyen származási helyekről (pláne az utóbbiról) asztalunkra kerülő kopolyússokkal. Egyrészt, a nagyüzemi halneveldek nem engedhetik meg maguknak az a luxust, hogy a tömeges halpusztulást megelőzendő kemikáliák (elsősorban antibiotikumok) nélkül táplálják a náluk nevelkedő halakat. Másrészt, az ilyen kisebb/nagyobb távolságról elénk kerülő halak nyilvánvalóan csak fagyasztott állapotban tudják fogyasztható állapotban átvészelni a konyhákig tartó utat. Gasztronómiailag ez utóbbi esetben az ízvilág tekintetében markáns értékvesztéssel kell számolni. Tapasztalataim alapján a fagyasztás után készített hal - ha azt sütvé kívánjuk tányérunkra varázsolni - nyomába sem ér a frissen fogott halból készített vetélytársának. Főként textúrájában kirívó a különbség, mivel a fagyasztás nélkül elkészített sült/rántott hal omlóssága összehasonlíthatatlanul jobb, szinte szétolvad a szánkban, és a halhús ízvilága is jóval jobban érvényesül ezáltal. Sült, rántott halat ezért jómagam már kizárólag frissen fogott halból készítek, de ez a különbség például halászlé főzésekor számomra elenyésző.

Térjünk vissza arra a kérdésre, hogy miként tudunk a fentiek okán számunkra oly értékes, és lássuk be, szívünkhöz is közelebb álló balatoni halhoz jutni. Az megkerülhetetlen - ha csak nem akarunk törvényileg tiltott módszerekhez és cselekményhez folyamodni -, hogy horogra kell csalni. Vagy saját magunknak, vagy olyan barátunknak, ismerősünknek, aki gazdasági érdekektől mentesen nekünk adja azt. Amennyiben mi szeretnénk horgász babérokra törni, ha már úgymint itt van karnyújtásnyira tőlünk ez a gigantikus, 59.200 hektáros víz, egy meglepőnek tűnő dologra mindenképpen fel kell készülnünk; nem biztosan lesz helyünk a parton, pláne nyáron, vagy legalábbis nagyon nem olyan, mint amiről álmodoznánk. Hiába a közel 230 km-es balatoni partszakasz, ami okán akár meg is mosolyoghatnánk a felvetett tézist, akkor sem. Ennek - a képzeletben kiegyenesítve tőlünk majdnem Szegedig elérő - parti sávnak a nagy része ugyanis eleve áthatolhatatlan nádas. A maradék részt pedig szépen kicsipegették már az ember alkotta létesítmények: magánházak, üdülők, hotelek, strandok stb. Minderre, az így megmaradt már jóval szűkebb területre jut az a közel 90.000 horgász nagyja, akik tavaly például engedélyt váltottak a Balatonra. A nagyon szűk elit - akik közé legnagyobb öröömömre jómagam is tartozom - csónakkal tudják ezt az irdatlan vízfelületet horgászként „vallatni”, de a közel százezres létszámhoz

képest a mi táborunk vélhetően elenyésző. Lépünk át képzeletben a fenti nehézségeken, és induljunk ki abból, hogy közvetlenül a Balaton mellett élve, valami csoda folytán, mégis részünk van abban a kiváltságban, hogy balatoni halhoz jutunk. Viszont nem igazán tudjuk, melyik lenne a leginkább fogunkra való, és milyen - ha lehet minél egyszerűbb - módszerrel tudnánk abból a legfinomabb falatokat az asztalra varázsolni. Vegyük hát sorra a legnagyobb számban fogható balatoni halfajokat, gasztronómiai oldalról mustrálva őket.

Keszegfélék: Viszonylag könnyen, és nagy számban fogható halfaj. Húsa rendkívül ízletesen elkészíthető, frissen sütvé nálam prémium kategóriás. Finom húsát viszont temérdek szálla „gazdagítja”, ezért feltétlenül sűrűn kell beirdalni, ami által a só is jobban ki tudja hozni az ízeket. Más fűszert én, és tudtommal a szakirodalom sem használ, amit citromlével óvatosan meglocsolva lehet talán még finomra hangolni. A bunda anyaga ortodox módon a paprikásliszt, amit némileg modernizálva, a paprikás kukoricaliszt váltja manapság, mivel ez nem é meg olyan könnyen a forró

olajban/zsírban, amiben 10-15 perc alatt sül ropogóssá és szállakamentessé.

Ponty: A legnagyobb számban fellelhető balatoni nemes hal. Természetesen, akár 30 kg-ot meghaladó súlyúra is megnő, de a horgászrend a 70 cm-es méret alatt engedi megtartani. A nagyobbakat egyébként sem feltétlenül érdemes konyhai célokra felhasználni, mert azok már több-kevesebb zsírt is felhalmoznak testükön. Többféle, változatos étel készíthető belőle, akár serpenyőben, akár sütőben, akár fazékban. Koca szakácsként nekem a rántott ponty, és a halászlé a liblingem a pontyételek közül. A szállakát ebből a halból sem sajnálta ki az anyatermészet, ezért jómagam mindkét ételhez a következő eljárással száműzőm a szűrés részeket. Kifilézem, majd 10-12 cm-es hosszúságú darabokra vágom a szintiszta halhúst, és azokat a darabkákat, melyekben kitapinthatóak a szállakák, bőrrel ellentétes oldalon irdalom be úgy, hogy a bőr rész egybe tartsa a szeleteket. Az így beirdalt darabokban a szálla tökéletesen átsül, vagy átfő, teret adva ezzel az isteni ízek felhőtlen élvezetének.

Süllő: A süllő húsát úgy tudnám leginkább jellemezni, hogy aki újonnan szeretne csatlakozni a halfogyasztók táborához, és nem ízlik neki bármilyen süllőből készült étel, annak mással szerintem már teljesen felesleges próbálkoznia, mert ennek a tábornak a képzeletbeli ajtaja úgysem fog megnyílni előtte. A süllő húsa ugyanis nemcsak rendkívül ízletes, álomszerűen omlós, hanem még gyakorlatilag teljesen szállakamentes is. Főként serpenyőben és sütőben készül belőle számtalan finomabbnál finomabb étel, aminek általában már a pusztá látványától is összefut az ember szájában a nyál. Egyébként igen érzékeny, és sérülékeny halfaj, az ivadékok elég alacsony százaléka éli meg a konyhaérett kort, ráadásul elég sok időre is van ehhez szüksége: a megtartható 35 cm-es, cca. fél kilós méretet 4-5 év alatt éri el.

Éljen soká tehát a balatoni hal, fogjuk is, fogyasszuk is, ha van rá módunk, hisz mindkét tevékenység páratlanul élvezetes. Viszont vigyáznunk is kell rá, mivel a vízi ökoszisztéma sérülékeny jószág, ezért bánjunk úgy vele, hogy még az utód nemzedékeknek is jusson belőle. A kifogott halat alkalmanként nyugodtan visszaengedhetjük, hosszútávon akkor is nyerünk vele, ha az nem is aranyhal, és egyetlen kívánságunkat sem áll módjában teljesíteni.

Etemez Edgár

Hozzávalók:

- 350 g liszt
- 150 g barna cukor (ha nincs, a fehér cukor is jó, de barna cukorral az igazi)
- 100 g porcukor + kb. 50 g a forgatáshoz
- 150 g vaj kockára vágva
- 150 g étcsokoládé – (40 - 45 %)
- 100 g cukrozatlan kakaó por (holland a legjobb hozzá)
- 1 cs. sütőpor
- késhegynyi só
- 4 db tojás

1. A száraz alapanyagokat összekeverjük (liszt, kakaó, cukor, só, sütőpor).
2. Az étcsokoládét belereszeljük
3. Összemorzsoljuk a száraz anyagokat a vajjal (úgy, mint a linzer tésztánál)
4. Belekeverjük, beleyúrjuk a tojásokat.

Fagyos vajjal érdemes dolgozni, illetve ha van konyhai robotgép, a keverő karral is össze lehet dolgozni. Kicsit ragacsos tésztát kapunk. Kb. fél órára a hűtőbe kell rakni, hogy a vaj visszadermedjen.

Dió nagyságú golyókat formázunk, és beleforgatjuk a porcukorba. A golyócskákat sütőpapírral bélelt tepsibe rakjuk megfelelő távolságra (nekem 16 db fér egy tepsibe), és 180-190 fokban előmelegített sütőben kisütjük. (kb. 12 perc).

Ezt követően a tepsiben hagyjuk kihűlni. Ilyenkor még puha, ahogy hűl, kívül ropogós, belül finom, puha, igazi csokis finomságokat kapunk, melyek sütés közben megnőnek, és megrepedeznek.

Készíthető citromos, fahéjas, vaníliás változatban is. Egy-két nappal később még finomabb lesz, de ezt megtapasztalni komoly önfegyelemre van szükség.

Kezdőknek is javaslom, mert nem lehet elrontani !

Sebestyén Annamária

Szabó Magda:

Hinni

*Hinni szeretnék a kimondott szóban,
Hinni az emlékekben, egy régi fotóban.
Hinni szeretnék egy darabka kőben,
Egy száraz faágban, vagy épp zöldellőben.*

*Hinni szeretnék a könyv betűiben,
A madarak dalában, a tiszta levegőben.
Hinni a szóban, a segítő kézben,
Hinni szeretném, hogy van miben
hinnem.*

Impresszum:

Felelős kiadó: Herényi Károly
Mosolygó Balatonföldvárért Egyesület
elnöke

Szerkesztő: Szabó József - Telefon: 06-20-2724325
e-mail: mosolygobalatonfoldvar@gmail.com

Nyomda: TRADEORG Kft. Balatonfűzfő
Az újság elkészítésében résztvettek:

Bekker Béla, Etemez Edgár, Herencsárné Dolgos Krisztina,
Herényi Károly, Kárpáti Péter,
Kiss Zoltán, Krausz György, Mayer
Marianna, Rotter Lajos, Sebestyén
Annamária, Szabó József

ERŐSÖDŐ CIVIL KÖZÖSSÉGEK
Ingyenes kiadvány